

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **M. S.**, státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika, t.č. bytem PoS Havířov, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2014 č.j. OAM-304/ZA-ZA06-LE21-2012, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2014 podal v zákonné lhůtě, v zastoupení advokátem, u zdejšího soudu žalobu, ve které uvedl, že napadené rozhodnutí napadá v celém rozsahu. Jako žalobní body uvedl, že:

- v případě návratu do vlasti se obává pronásledování kvůli aktivnímu působení v berberské organizaci Yarouch. V minulosti byl jako student aktivně činný

pro hnutí za prosazení Berberů a berberštiny, přičemž státní moc toto hnutí potlačovala. Své politické názory projevoval roznášením letáků,

organizováním mítinků a protestních pochodů. Aktivně se zúčastnil demonstrací a kritizoval tamní politický režim. Neměl potíže se státní mocí, protože se mu vždy podařilo utéct a ukrýt se. Skutečnost, že v době, kdy vycestoval ze země původu, nebyl trestně stíhán, neznamená, že by tomu tak nebylo v případě návratu,

- napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, neboť by fakticky znamenalo odloučení od jeho bratrance žijícího v České republice od roku 2006, k němuž má vřelý vztah, čímž by došlo k porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť rozhodnutím správní orgán zcela nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce,
- žalovaný nemá o skutečném životě obyčejných občanů Alžírska úplné a objektivní aktuální informace, a když tvrdí, že v Alžírsku došlo v posledních letech k velkému pokroku, co se týče práv berberské menšiny, tak sice je pravdou, že k jistému uvolnění formálně došlo, nicméně v praxi je situace jiná,
- v Alžírsku by žalobce nebyl schopen si svoji obživu ani s pomocí jiných příbuzných zajistit, neboť jejich životní situace je tíživá, rodinní příslušníci žijí v bídě a v ČR mu jeho bratranec zajišťuje kvalitní rodinné zázemí.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel důvodnost žalobních bodů. Zdůraznil, že žalobce ve vlasti neměl žádné konkrétní potíže a z vlasti vycestoval legálně. Jedná se o žádost již druhou v pořadí. Poprvé požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 18.2.2006. Rozhodnutím správního orgánu č.j. OAM-242/VL-10-04-2006 ze dne 2.3.2006, které nabylo právní moci dne 8.3.2006, byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Ve své první žádosti uvedl, že nebyl členem žádné politické strany a nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Pokračoval, že odešel z vlasti v únoru 2006 z ekonomických důvodů a následně požádal v ČR o azyl, protože v Alžírsku neměl peníze na studium. Výslovně vyloučil jakékoliv problémy se státními orgány, soudy, policií. Proti výše zmíněnému rozhodnutí jmenovaný podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Ten řízení o této žalobě zastavil svým rozsudkem č.j. 64Az 26/2006-21 ze dne 30.5.2007, který nabylo právní moci dne 8.6.2007. Žalobce v současném řízení tvrdil, že byl aktivním členem berberského hnutí Yarouch. Ačkoliv měl jmenovaný v předchozím řízení povinnost uvést všechny důvody, pro něž žádá o mezinárodní ochranu a byl několikrát výslovně dotázán, zda všechny důvody uvedl, nezmínil se žadatel ani jednou o jakékoliv své politické činnosti, o níž hovořil až v současném řízení. Naopak uvedl, že nikdy nebyl trestně stíhán, ani neměl žádné problémy se státními orgány Alžírska. Prohlásil také, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Tuto skutečnost potvrzují protokoly z předchozího řízení jmenovaného, jejichž kopie jsou součástí spisového materiálu vedeného k současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. O nevěrohodnosti žalobcových tvrzení v současném řízení ve věci mezinárodní ochrany svědčí také rozpory v jeho výpovědích. V průběhu pohovoru ze dne 29.11.2012 jmenovaný nejprve uváděl, že byl členem hnutí Yarouch, protože chce hájit práva Berberů a organizoval proto protestní pochody. Následně však

uvedl, že se svou skupinou se vlastně o politiku nezajímal a jen organizoval setkání. Z výše uvedených skutečností je tedy zřejmé, že žadatelovo tvrzení o jeho působení

ve skupině Yarouch i samotná žádost o mezinárodní ochranu jsou účelové a jmenovaný se tak snaží pouze legalizovat svůj pobyt v ČR poté, co mu vypršela platnost víza, byl zadržen a bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění, což navíc sám žadatel v průběhu řízení přiznal. Žalovaný se rovněž domnívá, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení. Současně uvedl, že netrvá na ústním jednání ve věci a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Zástupce žalobce dne 30.9.2014 sdělil, že trvá na nařízení ústního jednání.

[5] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku a rozhodnutí rozsáhle odůvodnil.

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo započato žádostí ze dne 2.10.2012 z vazební věznice, později dne 12.10.2012 podaná žádost na předepsaném tiskopise, přičemž dne 22.9.2012 udělil plnou moc pro advokáta Mgr. Umara Switata. V žádosti uvedl, že je rozvedený, v Alžírsku žije jeho sestra, jinak sourozenci žijí buď ve Francii nebo v Kanadě. Vlast opustil 8.2.2006, odjel kvůli všemu, pracoval pro hnutí za prosazení Berberů a berberštiny, a kdyby se vrátil, tak mu hrozí zatčení a mučení ve věznici kvůli berberskému původu, v ČR chtěl pokračovat ve studiích. Měl jednoměsíční vízum a nemá žádné doklady. Matka mu před měsícem telefonicky sdělila, ať se nevrací, že se snaží rozprášit hnutí „Yarouche“ a pochyťávají jejich členy. V pohovoru dne 26.10.2012 uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z politických důvodů, protože pracoval pro berberské hnutí v letech 2002 až 2005. Na otázku, proč tyto důvody neuvedl v předcházejícím řízení, odpověděl, že je uvedl, když řekl, že utekl ze země, ve které byl pronásledován a také přijel za prací. Kdyby se vrátil, byl by uvězněn a nakonec zabit. U dalšího pohovoru dne 29.11.2012 uvedl, že se nemůže vrátit z důvodu politických problémů, protože v minulosti pracoval pro organizaci Yarouch. S touto skupinou se seznámil při studiích na vysoké škole, kde byl pozván na mítink. Nebyla to politická strana, neměli žádnou hierarchii, podílel se na organizaci mítinků, které se konaly asi jedenkrát měsíčně, organizovali protestní pochody. Mnoho příznivců bylo na kratší nebo delší dobu uvězněno, největší represe byly v roce 2006, a proto odjel a nedokončil studium. Lidi z této skupiny věznili, mučili a někteří byli i zabití. On nikdy zatčen nebyl, vždy se mu podařilo utéci. Zúčastnil se také známého protestu 14.6.2002 nebo 2003, byl to pochod v hlavním městě a byly tam 3 miliony lidí. Důvody vedoucí k jeho odchodu byly ekonomické, sociální a hlavně politické. V r. 2005 se hodně angažoval, do školy moc nechodil a také pracoval, protože potřeboval vydělat peníze, aby mohl odletět. Forma jeho aktivity spočívala v tom, že rozdával letáčky, jejich skupina se moc politicky neangažovala, chtěli být více neutrální. On byl řadový protestující mezi studenty a nikdy nebyl zadržen či vyslýchán. Osobně na ambasádě si vyřídil vízum do ČR, podal žádost o studium na Karlově univerzitě, ale z důvodu úhrady studia ve výši 3 – 4 tisíce Euro pak nestudoval. Vypršení víza chtěl řešit žádostí o azyl, v r. 2007 se oženil a chtěl vyřídít

doklady na manželku. Nemá informace o ostatních ze skupiny Yaarouch, avšak matka mu v září 2011 řekla, že policie aktivně vyhledává členy skupiny a nemá se

proto vracet. Ve vlasti zůstala matka, otec a sestra, neví, zda je již rozvedený. Ve vazební věznici je z důvodu, že mu skončila platnost víza, dostal 5 měsíců odnětí svobody a vyhoštění na 3 roky.

[7] Součástí správního spisu jsou i podklady pro předcházející správní řízení v r. 2006. Žalobce poprvé podal žádost dne 18.2.2006, ve které uvedl, že je svobodný, v Alžírsku ve městě Iguefilene žije otec, matka, dvě sestry, dva bratři a nepočítá s pomocí žádných příbuzných ani známých v ČR. Nikdy nebyl politicky organizován, nevykonával vojenskou službu, protože studoval na vysoké škole, Otec i bratr byli bez práce, a protože by chtěl dostudovat, rozhodl se odjet do země, kde by mohl dokončit studia. Do ČR přicestoval dne 9.2.2006. V případě návratu se obává špatné ekonomické situace rodiny. V pohovoru dne 2.3.2006 uvedl, že do ČR odjel z důvodů ekonomických, aby si zde vydělal peníze. V Tizi Ouzou neměl problémy, studoval v prvním ročníku od r. 2001 do 2003, jen ho přepadli nějakí bandité, a pak studium z ekonomických důvodů přerušil a studoval zase od r. 2005 do 2005. Se státními orgány žádné problémy neměl. Žalovaný dne 2.3.2006 rozhodl o žádosti tak, že tuto zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb.

[8] Součástí správního spisu jsou dále zprávy o zemi původu, a to zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z 3. listopadu 2011 na téma Bezpečností síly, vojenská služba, etnické skupiny, svoboda pohybu a odchod a návrat, dále „Výroční zpráva“ Human Right Watch leden 2012“ na téma Svoboda shromažďování, svoboda projevu a sdružování, svoboda vyznání a informace ČTK z 24.2.2011. Z těchto informací je zjištěné, že z hlediska etnické příslušnosti je obyvatelstvo z 99% arabskoberberská a Evropanů je méně než 1%. Téměř všichni Alžířané jsou původem Berberů, k berberskému etniku se jich hlásí jen menšina. Berberů se již dlouho snaží o získání autonomie, někdy i násilím, vláda není udělení autonomie nakloněna, ale oznámila, že začne podporovat výuku berberštiny ve školách. Přístup k tištěným a éterem šířeným médiím se pro berberskou kulturu i nadále zlepšoval. Vzrostla také četnost programů v jazyku tamazight na neberberských stanicích. V r. 2007 se jazyk tamazight stal jazykem národním a v 17 převážně berberských provinciích se počínaje školním rokem 2006-2007 jazyk tamazight oficiálně vyučuje od čtvrté třídy základní školy. Většina občanů se může pohybovat po celé zemi a cestovat do zahraničí svobodně a téměř bez zasahování státu, vyjma osob podezřelých z terorismu, navíc muži ve věku odvodu do armády nesmí opustit zemi bez souhlasu vlády.

[9] K žádosti žalobce se u zdejšího soudu konalo ústní jednání dne 22. dubna 2015, bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce dle ust. § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), neboť tito se k jednání soudu nedostavili (soud podotýká, že žádost o odročení jednání byla referujícím soudci předložena až po ústním jednání, v odpoledních hodinách 22.4.2015, když advokát, kterému bylo předvolání doručováno do datové schránky dne 16.2.2015 s doručením teprve dne 26.2.2012, žádost o odročení jednání zaslal písemně

prostřednictvím pošty s doručením dne 21.4.2015, s odvoláním na přípis Policie ČR ze dne 9. dubna 2015). Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65

a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[10] Soud nejdříve zdůrazňuje, že udělení azylu je mimořádná ochrana jedince, nesloužící k legalizaci pobytu. V první řadě je to zákon o pobytu cizinců na území České republiky, který stanoví podmínky pobytu cizince na území republiky a jeho legalizaci. Jakkoliv je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně také bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46).

[11] Žalobce zpochybnil správnost úsudku žalovaného ohledně ust. § 12 zákona o azylu, jestliže v žalobě tvrdil, že ze země původu vycestoval z politických důvodů, neboť byl aktivně činný ve hnutí za prosazení Berberů a berberštiny. Soud nejdříve nemůže než souhlasit se správním orgánem o nutnosti srovnání nyní tvrzených skutečností s informacemi podanými žalobcem v prvním řízení v roce 2006. Správní orgán při rozhodování o žádosti v zásadě nemá jinou možnost, než vyhodnotit věrohodnost azylového příběhu předkládaného žadatelem na základě jím tvrzených skutečností a tyto vyhodnotit v rámci informací získaných ze zpráv z různých zdrojů. Jestliže žadatel opakovaně žádá o udělení mezinárodní ochrany, pak samozřejmě věrohodnost příběhu je podepřena i shodností údajů a informací předestřených žadatelem ve všech řízeních o udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobce tak je shodné pouze tvrzení, že studoval a studium nedokončil z důvodu nedostatku financí.

[12] Žalobce v prvním řízení zcela jednoznačně uvedl, že odešel z důvodu vydělat si peníze. Žalobce v prvním řízení ani nenaznačil, že by měl jiné problémy, natož problémy z důvodu jeho aktivní účasti v hnutí za práva Berberů. Naopak žalobce uvedl, že žádné problémy neměl, nebyl nijak politicky angažován a jediným problémem mělo být údajné přepadení bandity. Ve druhém řízení však nastínil jiný příběh a jediné shodné bylo, že nedokončil studia, přičemž zdůraznil svou aktivní činnost ve skupině Yarouche, která podporovala formou mítinků a pochodů za práva Berberů. Jestliže tyto skutečnosti měly být žalobci známy již v prvním řízení a tyto neuplatnil, pak soud přisvědčil žalovanému, že druhý azylový příběh je

nepravděpodobný. Pravdivost nyní předkládaných tvrzení o politických důvodech pronásledování žalobce v zemi původu je zpochybněna již faktem, že byla-li činnost

organizované skupiny Yarouche nenásilnická, jen formou mítinků a pochodů, a po roce 2006 došlo ze strany vlády k otevřenější politice vůči požadavkům Berberů, pak jeho tvrzení, že nyní jsou členové uvedené skupinky policií vyhledávání a věznění, zcela nevěrohodná.

[13] Soud neshledal důvodnou, s ohledem na výše uvedené, námitku týkající se ustanovení § 12 zákona o azylu za důvodnou a názoru žalované zcela přisvědčil. Soud, s odkazem na provedené dokazování, se ztotožnil s učiněným závěrem žalovaného, že v daném případě nebyly naplněny znaky pronásledování ve smyslu §12 zákona o azylu, tedy pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů.

[14] Pokud se týká námitky ohledně humanitárního azylu. Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud, na rozdíl od přesvědčení žalobce, i neudělení této formy azylu (§ 14 zákona o azylu). V dané věci věnoval správní orgán náležitou pozornost objasnění důvodů, pro které humanitární azyl neudělil. U žalobce nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že jeho situace, ať již osobní či rodinná, je nějakým způsobem výjimečná. Žalobce je zletilá osoba bez jakýchkoliv zdravotních potíží, je schopen si vlastní prací zajistit příjem. Svou mimořádnost odůvodňuje jen rodinnou vazbou na svého bratrance, který mu v ČR zajišťuje rodinné zázemí. Žalobce již v roce 2006, kdy se rozhodl odcestovat ze své vlasti, odjet od své rodiny a přijet do cizí země, kde neměl žádné příbuzné, ani nyní uváděného bratrance, si musel být plně vědom nastalé situace, že bude žít sám v zemi, kde nemá žádné rodinné zázemí. Situace, že v České republice žije jeho bratranec, není podřaditelná pod takovou mimořádnou situaci, aby naplňovala kriteria pro udělení humanitárního azylu. Navíc soud zdůrazňuje, že žalobce má v zemi původu své rodiče a minimálně ještě sestru, neboť žalobce v průběhu předcházejícího řízení tvrdil, že v Alžírsku žijí všichni jeho sourozenci, ve druhém řízení tito převážně již by měli žít mimo zemi původu. Žalobce tedy po návratu do země původu by nebyl izolovaný od své rodiny, jestliže tam žijí rodiče a sestra, jen od bratrance žijícího v ČR.

[15] Zbývá tedy posoudit, zda hrozba tvrzená žalobcem spadá pod § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jestliže se žalobce odvolává na porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen Úmluva). Soud nesdílí názor, že tvrzený důvod spočívající v narušení soužití s bratrancem je relevantní.

[16] Ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu upravuje možnost udělení doplňkové ochrany v případě cizince, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, avšak jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Lze tedy dojít k závěru, že Úmluva se řadí mezi závazky mezinárodního práva České republiky, a tudíž byl-li by cizinec nucen vycestovat, mohlo by dojít k porušení uvedeného článku 8, neboť toto ustanovení zaručuje právo každému na

respektování jeho soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Na druhé straně však stát je oprávněn podle mezinárodního práva a na základě svých

smluvních závazků ke kontrole vstupu cizinců na své území, jejich kontroly pobytu, včetně možnosti jejich vyhoštění. Nutno zdůraznit, že Úmluva nezaručuje právo vést rodinný život v konkrétní zemi. V souzené věci je posuzovaná osoba, která na území České republiky vstoupila ve věku 28 let, tedy již v plné dospělosti. Žalobce pouze tvrdí, že má vazbu na svého bratrance a jeho rodinu, jiný bližší vztah neuvedl. Žalobce byl vyhoštěn na dobu tří let, přičemž v zemi původu má bližší rodinu, a to rodiče a přinejmenším sestru. Za takového skutkového stavu má soud za to, že vycestováním nedojde k porušení článku 8 Úmluvy a nedojde tak k porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť zde jednoznačně převažuje zájem státu na udržení veřejného pořádku realizací jeho vykonatelných rozhodnutí.

[17] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu vzniklých nákladů vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 22. dubna 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně